

1.

- És azt vajon tudjuk-e, innen merre tovább? – kérdezte Camin, kibújva Moe öleléséből. – Csak mert itt, ebben a szektorban, de még ebben a halmazban sem maradhatunk, azt ugye tudjátok!

- Tudjuk – mondta Teleia unott hangon. – Valaki, valami ötlet?

Akane szótlanul figyelt. Neki bizony mindegy volt, merre tartanak. Útjukat az Erő irányította, ezt már régen észrevette. Már amikor rájuk talált – erre a lökött bagázsra...

Az Erő útján...

Akane hirtelen megrándult. A mozdulatot egy hördülés kísérte, amire a békésen hancúrozó többiek azonnal felfigyeltek.

- Akkor most mi van? – kérdezte Moe a hirtelen beállt csendben. A többiek Akanéra néztek, szótlanul, arcukon komor kifejezéssel. Mégis, valahogy komikus látványt nyújtottak, és Moe alig tudta megállni röhögés nélkül.

- Az van, hogy tudom, merre kell mennünk! – pezsdült fel Akane, és futni kezdett a pilótafülke felé.

- Várj – próbált lépést tartani kétségbeesetten Rence. – Miről beszélsz?

Akane visszafordult és megpofozta.

- Ezt miért kaptam? – csattant fel Rence újra.

- Majd elmondom – mondta sejtelmesen Akane, majd amikor beértek a pilótafülkébe, folytatta: - Írd a navikompa, amit mondok!

- Na, álljunk csak meg! Ez az én hajóm – méltatlankodott Rence.

- Az lehet, de most azt teszed, amit mondok! – majd Akane rászegezte a volt rohamosztagosra a fénykardját.

- Oké, győztél – sóhajtott beleegyezően Rence, felnyújtva mindkét kezét. – Na, akkor mit is írjak? – kérdezte, amikor leült a pilótaülésbe.

- A következő koordinátákat...

Néhány órával később...

- Még mindig nem mondtad el, merre járunk – mondta Moe, mikor kiléptek a hipertérből. Míg utaztak, ő szundított egyet – hiába, unatkozott most, új élete hajnalán...

- Az legyen meglepetés – ütötte tovább a vasat Akane, és lerítt róla: kerüli a témát. Valamit nagyon titkolt.

Az Erő útján.

Akane újból megrándult. Moe éppen nem nézett oda, így nem látta a mozdulatot. Akane nem tudta, hogyan jönnek ezek a rándulások, azt viszont biztosra vette, tudja, ki miatt.

Azért vannak most itt.

- Ryloth – lépett be a lakosztályba Rence. – Itt vagyunk. Nem sokat hallottam róla... Például azt, hogy twi'lekek lakják.

- Valóban – bólintott Akane. – És itt él egy régi barátom.

Aztán a nő befogta a száját, mintha valamit kikotyogott volna.

- Egy barát? – nézett rá Holden. – Ezt miért nem mondtad? Mi a neve? Szívesen lát?

- Nem tudom! – kiáltotta Akane. – Mármint, nem tudom, hogy él-e még. Vagy hogy szívesen lát-e.

- Nem él? – nézett rá értetlenül Moe. – Akkor miért jöttünk volna ide, ha nem élne?

- Menjetek már innen! – sikoltotta Akane. – Túl zavaros minden... A fejemben... Kérlek...

- Nyugi, elhúzzuk a belünket – mondta Rence, majd biccentett Moe-nak, hogy tegyen ő is úgy, ahogyan ő.

Az Erő útján.

Ott visszhangzott a fejében. És az az út ide vezetett, ebben biztos volt! És tudta, ki küldte neki ezt az üzenetet. Egy régi barát...

Jaj, mit kotyogtam ki! Szidta meg magát.

Csak követted az Erő útját.

Annak a bizonyos üzenetnek a küldője válaszolt neki! Ez egy jel! Talán mindent el kellene mondania nekik!

Nem, azt már nem! Nagy önuralom kellett, hogy ezt eldöntse. Nem fog kiadni információkat, még Ace-nek sem. Még ő sem tudja azt, amit ő, pedig sok csatában részt vettek már.

Félt elmondani mindent. Mert biztosan nem tetszene nekik a történet... Főleg Ace-nek.

2.

- Nem értem, mi történik – vont a vállát Ace. – Még sosem láttam ilyen...

- Furcsának?

- Agresszívnek?

- Igen, még egyiket sem tapasztaltam rajta – bólintott szaporán a klón, nyilván nem akarta, hogy a többiek folytassák Akane jellemzését. – Szerintem hagyjuk békén egy ideig. Előbb-utóbb úgyis megtudjuk, miben mesterkedik, nem?

- De – mondta Teleia.

3.

Rence Holden hajója belépett a Ryloth légkörébe. A hajó átszelte a bolygó végtelen síkságait, majd végtelennek tűnő erdőségei felé tartott...

Csak kövesd az Erő útját, és célba érsz...

Akane csak most ocsúdott fel. Kifelé bámult a pilótafülke ablakán, és legszívesebben mindent elmondott volna a többieknek... De még mindig félt, mert ha elmondaná, mi történt, mindenki visszakozna. Márpedig ahová mennek, az talán csak az utolsó menedékük lehet.

- Na, merre? – lihegte a fülébe Holden. – Csak mert nem mehetek folyton előre. Fogy az üzemanyag, és...

- Jó, oké – vágott a szavába a nő. – Kelet felé. Onnan pedig egyenesen. Látni fogsz valamit, és az lesz az.

- Még mindig sejtelmes vagy – állapította meg Rence.

- Ott van! – kiáltotta izgatottan a volt rohamosztagos. A hirtelen jött mosoly helyét rögtön csodálkozó arckifejezés vette át. – Ez az?

- Ez bizony – simogatta meg a fejét Akane. – Miért, mire számítottál?

- Hát ennél azért többre – duzzogta Rence. – Azért leszálok, hogy ne ereged a krokodilkönnyeidet az *én* hajómon!

4.

- Hú, ez aztán szép! – ámuldozott Teleia. – Csak éppen romokban van.

A hatalmas erődítmény, ami előttük elterült, nagyon sok hektáron feküdt. Látszott, hogy valaha gigantikus lehetett, bár csak üszkös romok voltak a helyén.

- Arrafelé menjünk! – mutatott Akane nyugat felé. – Ott lesznek.

- Még mindig nem mondtad el, kik – állapította meg dühösen Teleia.

- Nézd, én még nem láttalak ilyenek – ütötte tovább a vasat Ace. – Ideje lenne...

- Állj – intett megálljt Akane. – Közelednek.

Közeledünk...

A nő bólintott. Csak ő hallotta a hangokat, még Teleia sem figyelt fel a bensőjében morajló hanghullámokra.

A láthatáron, az erődítmény növényekkel körülvett lépcsőiről két alak sétált le.

A nap megcsillogtatta fénykardjaikat.

5.

- Már értem! – csapott a homlokára Camin. – De hülye vagyok!

- Na, látod, ebben az egy dologban egyetértünk – bólintott Teleia. – Mindazonáltal, Akane, megmondhatnád, kik ők.

- Nyugi – mondta mosolyogva a Jedi. – Barátok. Nem kell félni.

Az idegenek közeledtek. Nem látszott rajtuk támadó szándék – a járásuk kecses volt, vállukon mintha terhet hordoztak volna... A hülye is látta, hogy az Erő birtokosai, és hogy valamikor, a szebb időkben a béke őrei voltak.

- Akane! – kiáltotta az egyikük. Már messziről látták az idegen leomló, barna haját, szélfúttá orcáját. – Olyan régen nem láttalak!

A nő futni kezdett, és amikor odaért, erős ölelésbe zárta Akanét. Mindannyian hallották, hogy a twi'lek Jedi szomorúan annyit mond:

- Fenny.

A két nő elvált, majd mindketten a könnyeikkel küszködve mondták, szinte kórusban:

- De régen volt...

A melodramát Moe szakította meg:

- Hé, be sem mutatsz nekik?

- Barátságosnak tűnnek – bólintott Camin. Moe bordán vágta. – Akarom mondani, örülök, hogy látom.

- Tegeződjünk – lépett oda hozzá a Fennynek nevezett nő Thrinhez. – Fenny vagyok. És kit tisztelhetek...

- Camin Thrin. És Moe, izé... - folytatta a bemutatást Thrin, mikor Moe figyelmeztetően megint belé boksolt.

- Mensea Moesha Rahiq – rázott kezét Fennyvel Moe.

- Ő itt Rence Holden – folytatta Moe. – Ő pedig Teleia.

- Érzed az Erőt, gyermek? – fordult Fenny Teleia felé.

- Már megint gyereknek néznek – füstölgött Tel. – Igen, a Dathomiron nevelkedtem.

- Hihetetlen. – suttogta Fenny. – Ami bennünk lángol, az benned még csak szikra – mondta áhítatosan, Teleia Erő-érzékenységére célozva.

- Hű, ez nagyon költői volt – füttyentett elismerően Moe. – De most bemehetnénk?

- Ó, hogyne. Gyertek, csak utánam!

6.

- Miért jöttetek ide, Akane? – kérdezte komoran Fenny, miközben az erődítmény folyosóit rótták. Az épület hatalmas ablakain besütött a nap, és remekül bevilágította az üszkös ferrobeton falakat. Az építmény belülről szép volt, és egyfajta álca volt a külső romlottság. Úgy, ahogyan egy emberben a belső szépség az igazán szép.

- Hát nem te küldted az üzenetet? – csodálkozott Akane.

- Milyen üzenetet?

- Az Erő útján járjak, és akkor célba érek.

Fenny megállt, és szája elé tette a kezét, közben hosszan sóhajtott.

- Értem már... Kérlek, hagyjatok magunkra minket – intett a többieknek, akik Ace vezetésével elkanyarodtak egy mellékfolyosóra. – A lakosztályaitokat a második emeleten találjátok.

- Mondd el, kérlek, mi történik itt? – szegezte neki a kérdést Akane.

- Annyira sajnálom. De tényleg, hogy nem mondtam el.

- Nyilván mert elég nehéz időket élünk.

- Igen. De szólhattam volna. Annyi éven át csak a gyanakvás tartott életben minket, hogy te élsz. Hogy visszatérsz. De nem tudtuk...

- És hogyhogy most mégis?

- Jaj, istenem... Te még nem is tudod...

- Mít? – vonta fel a szemöldökét Akane. – Jaj, Fenny, mondd már, mert megalszik a tej a számban.

A nő azonban megfogta a karját és elhúzta őt a folyosó végéig, onnan felfelé egy szűk csigalépcsőn vezetett.

Egy tetőtérben találták magukat. Az ablakból látszó hegyvidék gyönyörű volt. És minden olyan nyugodt...

- Fáradj beljebb – szólt egy mély basszus. Olyan volt, mint Darth Vader, a könyörtelen nagyúr dörgő, magabiztos, ellentmondást nem tűrő hangja. Mégis, mintha másmilyen lett volna... - Már vártalak. Nem is tudod, milyen régóta.

Akanének meghült az ereiben a vér a felismeréstől. *Nem, az nem lehet...*

Az ablak előtt lebegő trón felé fordult. Ő pedig farkasszemét nézett egy robottal. Egy robottal, kinek feje szabályosan szögletes volt – feje két oldalából, a füleinek töveiből két

gépszarv meredezett az ég felé. Szája tojás alakú volt, nem mozgott. Szemében mintha kék láng égett volna. Gépkarjaiban mintha határtalan erő lakozna. Mellkasa közepén pedig valami vibrált, mintha ki akarna törni a géptest bőrtönéből.

Akane csak az Erőn keresztül érezte a kiborgot, de így is borzasztónak találta. Csak ennyit tudott kinyögni:

- Emon, hát te élsz?

7.

- Gyere beljebb – mondta az elsőre hátborzongatónak tűnő alak. – Nem bántalak.

Emon valaha Akane szerelme volt. De a Jedi Rendben nem nézték jó szemmel ezt az érzelmet, szóval el kellett válniuk. De ez sem volt rendben.

Akane fejét képek lepték el. Jelenetek. Emon valaha jóképű twi'lek volt, a Jedi Konzulok útját járta. Az utolsó emléke pedig az volt, hogy kivágta a saját szívét mellkasából. A sárga penge elhalt, lehullott a földre. Emon a szívét az ég felé tartva esett össze – Akane meg sírva elfutott.

Mindezt azért tette Emon, mert nem tudott élni szerelem nélkül. Megbolondította ez az érzés. Akane pedig már nem szerette, neki már csak egy férfi számított – Ace. Nem érzett Emon iránt semmit – és ez így volt jó.

- Ó, Emon – lépett közelebb Akane. – Hogy... hogy történhetett ez?

- Nézd – mondta a kiborg, majd Akane elméjét újabb jelenetek lepték el: egy baktatartály, egy mütő... Emon új testet kapott, új erőt, de elvesztette a szívét, az érzéseit. A jelenetek iszonyú fájdalmas beavatkozásokról számoltak be.

- Ki rendelte el ezt? – kérdezte a twi'lek, de már tudta a választ. – Fenny?

A barna hajú nő lesütött szemmel bámult vissza rá.

- Meg kellett mentenem! Nem halhatott meg csak a szerelem miatt... Csak a saját kardja által!

- Nem, nem kell magyarázni – nyújtotta fel gépkarjait Emon. Szervói nyüszítettek, ahogyan irdatlan műizmait tartották. – Akane... Sajnálom. Tudom, nem érzel már irántam semmit. A fejedben kavargó hullámok elárulják ezt nekem.

- Te küldted az üzenetet.

- Igen, én voltam. De Akane, figyelj rám! A segítségére van szükségünk. Nagy bajban vagyunk.

- Én is nagy bajban vagyok a barátaimmal. Üldöznek a birodalmiak, és ez ugye nem egy életbiztosítás. Viszont tudom, ti vagytok az utolsó menedékünk. Ezért jöttem ide, nem azért, hogy a belügyeiteket megoldjam.

- Kérlek... - mondta kérélen Emon. Aztán felállt, esetlen mozdulatokkal a mögötte lévő ablakhoz sétált. Gépszarvai az ég felé meredeztek – úgy állt ott, mint egy hatalmas, kiegyenesedett fekete reek. Mint egy vadállat.

- Ryloth egy nagyon szép hely. A szülőbolygónk. Azonban e szép külső mögött nagyon csúnya belső van. Hatalmi harc alakult ki – Keletiek és Nyugatiak lettek twi'lekek helyett. Ez szép és jó, titokban maradhattunk volna itt, ebben a klónháborús erődítményben.

- De? – kérdezte óvatosan Akane.

- Egy barátság. Egy szerelem. Egy család. Egy biztos jövő. Ez volt Ryloth. De most mind romokban hever. – Körbemutatott a gyönyörű tájon – lassan, mintha minden részletet kihangsúlyozna. Amikor azonban monológja végére ért, ökölbe szorult a keze.

- A Keletiek vezetője lepaktált a Nyugatiakkal. Elpusztították a kultúránkat... Sárba tiporták becsületünket!

Közben a távolban egy kis város felé mutatott.

- A szomszéd városban ötvenezer twi'lek lakott. Most egy szellemváros.

- De hogy történhetett ez?

- A Keletiek vezetője megtalálta minket. Félt, hogy a trónját bitoroljuk majd, így egy ideiglenes szövetséget alkotott a Nyugatiakkal. Kapóra jött nekik – elpusztult az erődítmény egy része. Egyszerűen túl sokan voltak.

Akane fejében megjelent ez a jelenet. Szörnyű volt. A vérengzés közepén pedig ott állt...

- És te nem tettél semmit! – kiáltott rá a kiborg démonra. – Hagyad őket meghalni! Egy szörny vagy, miért is foglalkoznál a halottakkal, a családokkal, összetöröd más gyermekek álmait, és ez neked mind játék, igaz? Á, miért is érdekelné ez téged, hiszen nincs is szíved!

- Nekem – lépett Akane felé egyet Emon. – Van szívem!

Azzal olyat tett, amire a Jedi legkevésbé sem számított volna. Beleütött a saját mellkasába, és nemes egyszerűséggel kiszakította saját mellkas lemezét. Akane majdnem felsikoltott.

A mellkasban ott dobogott Emon kitépett szíve. Hát ez volt az, ami vibrálásával ki akart törni burkából! Ez az a szív, ami már nem érez semmit – sem fájdalmat mások iránt. Csak gyűlöletet – gyűlölte a Nyugatot és a Keletet, de nem tett senkiért semmit. Nem érdekelt. Emon egy roncs volt. Egy tipikus kiborg. Érzelemmentes. Akane pedig gyűlölte őt, Jedi létére márpedig nem táplálhatta ezt az érzést.

- Ez a szív már nem jelent semmit! Nem erősíti a testet. – suttogta Akane.

- De az enyém – zárta vissza a mellkasi lemezét a kiborg.

- Ha még jelent számodra valamit a Ryloth, hát mutasd is meg. Tegyéél érte valamit! Akkor elhiszem, hogy az a szív valóban szív. Mert a képekből, amit küldtél nekem, láttam, hogy harc közben semmit nem csináltál – hagyad őket meghalni. A barátaidat.

- Nem a barátaim többé! – mondta Emon.

- Na, most bizonyosodott be az igazi arcod. Azaz nem vagy te már senki – a becsületed tényleg ott veszett el a csatamezőn.

- Akane! – kiáltotta az ő nevét Fenny. – Emon nem úgy gondolta...

- Valami mást mondjatok, ha számítok a segítségemre – fordult a bejárat felé. Azonban újabb meglepetés érte – volt barátja, a szörnyeteg Emon meglepte őt.

A bejáraton négy Jedi lépett be, és eltorlaszolták a kaput. Majd előhúzták fénykardjukat, és Akanéra szegezték a fegyvereket. A twi'lek nem ismerte őket.

Akane hátra fordult. Fenny kezében is ott virított a bekapcsolt fénykardja.

- Az életed vagy a szabadságharc? – kérdezte Emon fölé tornyosulva, elzárva minden fényt Akane előtt. – Jól válassz – gyere velünk az Erő sötét oldalára!

- Soha nem állok át – sziszegte Akane.

Járv az Erő útján, és célba érsz.

Csakhogy az Erő útjai rossz felé vezették őt. Egy sötét oldalra áttért régi barát felé. A múlt, ami boldog volt, most már nem számít.

- Ugyan, kik rendelték el a te újraélesztésedet – mert nem Fenny, az biztos! Aljas hazugság! – pillantott Akane Fenny felé. A nő csak vigyorgott, látszólag kínjában.

- De majdnem bevitted, kisanyám.

- Próbáltalak rávenni, hogy állj közénk. A nyertes oldalon állnál. Nem kellene félned többé. Erőd határtalan lehetne. Ha szép szóval nem megy, hát így majd biztosan fog! – folytatta Emon. A szemében kék láng lobogott. – Vagy átállsz, vagy meghalsz, szerelmem!

ÍRTA
TheMedium